

[Gøting.]

antype, at hvis det har været meningen at bringe os i klemme, kan man godt opgive den slags tanker med det samme. Vi har ikke tænkt os at ville deltage i politiske spillægterier. Fiduspolitik er vi totalt uinteresseret i, men argumenter tæller, selv om de går på tværs af principper.

Mindretallets ændringsforslag kan jeg ikke anbefale at stemme for. En af vederlagsprincippets allermost værdifulde sider, nemlig det opdragende element, har man pillet ud. Børn under 15 år skal kunne låne gratis. Det mener jeg ikke. Skal nogle betale, skal alle. Man har valgt det rigtige princip, men med en grænse, hvor de uheldige virkninger er for store. Princippet har man erkendt, og så har man forfusket ideen på et afgørende punkt. Når det en dag bliver sådan, at der kræves en ændret vurdering, kan vi vende tilbage til spørgsmålet, og jeg forbeholder mig da ret til at ændre stilling til fordel for et uforfusket princip, vederlagsprincippet.

Det er i øvrigt heller ikke uvæsentligt, at det, der her er tale om, kommer hele den danske befolkning til gode og ikke kun en enkelt klasse. Det er vist uendelig få mennesker, der ikke på en eller anden måde nyder fordel af det stedlige bibliotek.

Hvad angår fordelingen af udgifterne mellem stat og kommune, tror jeg, at man nu vil komme nogle af de skævheder til livs, som bibliotekernes udbygning og prisstigningerne har forårsaget, idet fordelingen af disse udgifter vil blive mere rimelig. Jeg skal derfor ikke fordybe mig i enkeltheder, men blot slutte med at anbefale at stemme for ændringsforslagene nr. 3, 4, 5 og 6.

Petra Petersen: Kommunerne kan tiltræde de ændringsforslag, der er stillet af undervisningsministeren og tiltrådt af udvalget, og som det ærede medlem hr. Lysholt Hansen har redegjort for.

Derimod kan vi ikke tiltræde de ændringsforslag, der er stillet af mindretallet, venstre

og det konservative folkeparti, gående ud på, at der indføres en årlig lånerafgift. Mine argumenter er i og for sig nøjagtig de samme som det ærede medlem hr. Lysholt Hansens, og derfor skal jeg ikke sige mere derom. Jeg vil spare tingets tid og kun ganske kort sige, at vi kommunister betragter vort biblioteksvæsen som et uvurderligt kulturgode, der vel i første række kommer den mindrebemidlede del af befolkningen til gode — de mennesker, der ikke har råd til at købe de bøger, de gerne vil have — men dog må siges at være et af de få goder, der kommer hele befolkningen til gode. Vi har jo da også ret til at kræve noget til gengæld for de skatter, vi betaler, og jeg synes i og for sig, det er lidt trist, at man — sådan som det er sket her i dag — altid omtaler de goder, der bydes af staten og det offentlige, som noget, man får foræret. For mig står det sådan, at vel kan statens pengemidler, der jo tilgår den fra hele befolkningen gennem skattebetalingen — og det er vel nok den dårligst stillede, der betaler mest, jfr. den fattige enkes skærv — bruges anderledes og bedre, end tilfældet er, men det bedste, man kan gøre, er at bruge dem til noget, der gavner befolkningen som helhed. Og det gør man ved denne lovgivning.

Vi finder ikke, at det beløb, der regnes med som yderligere udgift for staten, er særlig stort — det gav jeg udtryk for ved første behandling, og det vil jeg gerne sige igen. Der er efter vor mening stadig uløste problemer, og der er store forsømmelser, som der trænges til at blive rådet bod på; men vi kommunister er glade for, at dette forslag, som vi gang på gang har efterlyst, har mulighed for at blive gennemført i denne samling.

Vi vil som sagt stemme for flertallets ændringsforslag og imod mindretallets.

Undervisningsministeren (Jørgen Jørgensen): Jeg takker udvalgets flertal for dets indstilling og glæder mig over, at dette flertal ikke alene omfatter regeringspartier-